Este necesară o muncă stăruitoare, de perspectivă

Voleiul romînesc, aureolat cu numeroase succese obținute de-a lungul anilor, din 1956 încoace și recomandat îndeosebi prin titlul de campioană europeană, cucerit în 1963 de echipa masculină, nu putea lipsi la întrecerea de la Tokio. Jucătorilor și jucătoarelor din loturile olimpice le-au fost create toate condițiile de pregătire, pentru a ne reprezenta cu cinste la J.O., pe măsura prestigiului de care se bucură voleiul romînesc peste hotare.

Iubitorii sportului, apreciind palmaresul bogat al echipelor noastre naționale (în special al echipei masculine) aveau dreptul să pretindă din partea reprezentativelor o comportare vrednică, să spere că ele vor cuceri medalii olimpice.

Voleibaliștii și voleibalistele, antrenorii lor, medicii și metodiștii care i-au condus și controlat aveau datoria să facă totul pentru a răspunde prin fapte condițiilor de pregătire, încrederii acordate. Dar n-au făcut-o. Au arătat-o clar în primul rînd rezultatele de la Tokio, a arătat-o la fel de clar recenta ședință de analiză a comportării echipelor noastre la J.O. Să vedem ce a scos în evidență această ședință.

Cu privire la echipa de băieți

A reieșit, înainte de orice, că UNITATEA COLECTIVULUI **(de la jucător la jucător, de la jucători la antrenori și invers, care a constituit principala forță a reprezentativei la campionatul european din 1963) a fost de-a lungul anului olimpic zdruncinată de o serie întreagă de manifestări negative, nesănătoase, date la iveală, din păcate, abia la Tokio și mai ales după Olimpiadă.** Pentru că, înainte nu s-a vorbit niciodată serios despre lipsa de colaborare dintre antrenorii N. Sotir și Șt. Roman, despre deosebirile de păreri dintre aceștia și jucători, despre unele abateri de la disciplină. Atunci climatul de lucru în lot era prezentat ca fiind bun. A tăcut și căpitanul echipei, H. Nicolau, deși cunoștea scăderile din pregătire. Abia la ședința de analiză de după insucces el a relatat faptul că, de pildă, însemnările critice după fiecare antrenament nu i-au fost citite, analizate și luate în considerare de antrenori! Și alții n-au vorbit decît acum, ca A. Drăgan, spre exemplu, și acesta împins probabil de criticile la adresa atitudinii sale nedisciplinate și ireverențioase la Tokio față de antrenorul principal.

Să ne spunem deschis părerea: e vorba de manifestarea unui cras împăciuitorism, cu nemulțumiri surde și arzînd mocnit, „rezolvate" de antrenori și jucători, prin tot soiul de concesii și menajamente neprincipiale, pentru a nu strica... buna dispoziție de lucru a sportivilor și „unitatea colectivului". Este singura concluzie în această privință. Și atunci, în asemenea condiții, se mai poate vorbi despre sudura colectivului, despre o pregătire morală și de voință corespunzătoare? Desigur că nu!

Cum au fost tratate celelalte aspecte ale pregătirii — fizică, tehnică și tactică? A fost pus un accent prea mare pe pregătirea fizică, în dauna celorlalți factori ai antrenamentului și îndeosebi a lucrului specific cu mingea, în dauna jocurilor și a individualizării, aceasta din urmă fiind lăsată uneori la latitudinea jucătorilor. Reducîndu-se numărul antrenamentelor de joc colectiv, acordîndu-se o atenție exagerată jocului șablon, în forță (abandonat la „europenele" din 1963), pregătirea a devenit monotonă. Astfel a început să-și facă loc în rîndurile jucătorilor o stare crescîndă de plictiseală, iar apoi una de suprasolicitare psihică, mărită o dată cu apropierea turneului olimpic. Ne întrebăm: care a fost rolul metodistului C. Florescu (specialist în... canotaj!) și al medicului lotului, dr. G. Cherebețiu, în sesizarea acestor stări și restructurarea corespunzătoare a planului de pregătire? Intr-o vreme, dr. Cherebețiu a făcut unele observații, apoi s-a lăsat și el furat de rezultatele superioare obținute de jucători în probele de control, ceea ce a generat multă vreme automulțumire, în dauna randamentului moral-volitiv și a desăvîrșirii procedeelor tehnice stăpînite mai bine de fiecare în parte. Bagajul lor de procedee tehnice era, cum se știa, incomplet, dar perfecționat putea să ne aducă totuși rezultate mult mai bune și în orice caz să ne scutească de categoricele 0—3 din fața U.R.S.S. și Japoniei, la seturi sub 10.

Altă scădere a muncii de pregătire a constituit-o preocuparea inegală față de jucători. S-a insistat mai mult pe antrenamentul „titularilor" și mai puțin pe acela al „rezervelor", fapt care a dus în cele din urmă **la anularea uneia din calitățile de bază ale echipei la „europenele" de acum un an: OMOGENITATEA LOTULUI.**

Multe dintre lipsurile echipei noastre masculine au ieșit la iveală și au fost combătute la vreme de noi, cu prilejul jocurilor de verificare, începînd cu competiția internațională de la Constanța. Pornindu-se însă de la ideea că **„echipa nu putea fi în cea mai bună formă atunci"**, aprecierile critice nu au fost luate în seamă. Aceasta, deși era lesne de înțeles că numeroasele servicii executate în fileu sau afară din teren, mingile ridicate în terenul advers și primirea defectuoasă a serviciului nu puteau fi consecință a neconcordanței datei turneului cu aceea prevăzută pentru dobîndirea formei maxime, ci numai a pregătirii, cu un volum mare, e adevărat, dar greșit orientate.

PUNCTE DE VEDERE

Cu privire la echipa feminină

In ciuda faptului că față de anii trecuți cantitatea de muncă depusă în pregătirea echipei a fost foarte mare, jocul prestat de voleibalistele noastre n-a marcat îmbunătățiri. Dimpotrivă! Se poate spune că **echipa s-a prezentat la J.O. sub valoarea dovedită cu doi ani în urmă la campionatele mondiale de la Moscova. In Japonia ea a prestat un volei demodat, la nivelul** (și chiar sub nivelul) **anilor 1955—1956,** cînd jucătoare care și acum au fost în lot (Doina Ivănescu, Sonia Colceriu, Natalia Todorovschi, Ana Mocanu) erau în plină formă. Or, de atunci și pînă acum voleiul mondial a evoluat foarte mult.

Actuala stare de lucruri contrazice total afirmațiile justificative făcute cu prilejul ședinței de analiză de către dr. M. Georgescu, antrenorul principal al reprezentativei feminine. Orientarea dată pregătirii de antrenorii M. Georgescu și N. Murafa a fost combătută chiar de jucătoarele din lot. De pildă, Doina Ivănescu, căpitana echipei, a asemuit îndelungata pregătire în comun și neglijarea participării la jocurile din campionatul republican cu **„o seră în care s-au... crescut flori artificiale!"**

Apreciind că locul 4 (din 6 țări participante) obținut la J.O. de echipa feminină este... mulțumitor, antrenorul echipei a uitat, se pare, că de la această întrecere au lipsit o serie de formații (Bulgaria, Cehoslovacia, R. D. Germană, R.P.D. Coreeană, R. P. Chineză) mult mai valoroase decît S.U.A. și Coreea de sud, clasate în urma noastră. În fond, așa cum a reieșit și din discuțiile purtate cu prilejul ședinței de analiză, jucătoarele noastre s-au dus la Tokio pentru... un meci, cu Polonia, considerîndu-se de la bun început că, în jocurile cu formațiile Japoniei și U.R.S.S., nu avem nici o șansă, iar S.U.A. și Coreea de sud practică un volei sub valoarea noastră. Cît de bine a fost pregătită echipa pentru această unică partidă o spune rezultatul întîlnirii cu Polonia: 0—3! Mai poate fi socotit oare mulțumitor locul 4?

Cîteva cuvinte despre calendarul internațional

In perioada premergătoare plecării la J.O., cînd se asiguraseră condiții îmbunătățite de lucru, i s-a perfectat echipei feminine un turneu peste hotare care nu a ajutat cu nimic pregătirii pentru J.O. Este vorba de turneul întreprins de reprezentativă în Cehoslovacia unde, în afara unui meci cu prima selecționată a țării gazdă, echipa noastră a jucat numai cu formații din categoriile a II-a și a III-a!... Iar meciul disputat în Olanda nu poate fi considerat mai mult decît o... plimbare de agrement. Așadar — în loc să aibă asigurate meciuri mai grele în deplasare — echipa s-a trezit într-un turneu de propagandă în... satele Cehoslovaciei. Pentru că, spuneau antrenorii, nu se organiza nicăieri nici un turneu. Abia cînd s-au întors acasă au aflat însă că turnee importante avuseseră totuși loc în străinătate, numai că vestea lor n-a ajuns pînă la ei!

Cu privire la ambele echipe

Dintre greșelile importante comise în anul olimpic și care explică, de asemenea, locurile necorespunzătoare ocupate de echipele noastre de volei în Japonia, mai trebuie amintite: excesiva centralizare a pregătirii și slabul ajutor, cerut (și dat) de federația și colegiul său de antrenori; neglijarea campionatului, care era în măsură să ofere jucătorilor și jucătoarelor posibilitatea de a-și păstra obișnuința cu atmosfera de concurs, de care i-a lipsit calendarul internațional de verificare, superficial alcătuit.

Dar, cauzele insuccesului de la Tokio, parte din ele arătate mai sus, nu trebuie căutate numai în 1964, ci și în urmă cu ani. Le vom nota pe cele mai importante: *slaba preocupare pentru perspectivă care a frînat munca de selecție, la băieți și, mai cu seamă, la fete; preocuparea exagerată și uneori chiar exclusivă pentru diverse competiții internaționale (de exemplu pentru C.C.E.); implicit, subordonarea campionatului republican acestor întreceri internaționale; preocuparea federației, a antrenorului federal în special, nu de ridicarea tuturor echipelor și în special a celor din provincie, rămase mult în urmă față de Capitală, ci îndeosebi de problemele loturilor naționale și ale echipelor de club care urmau să ne reprezinte peste hotare; folosirea în loturi aproape a acelorași jucători și jucătoare cu un bagaj incomplet de cunoștințe tehnico-tactice, cu deprinderi greșite, solid înrădăcinate și la care de ani de zile antrenorii se căznesc să perfecționeze mijloacele tehnice care sînt mai corect și mai bine stăpînite de fiecare jucător sau jucătoare în parte.*

Munca nesatisfăcătoare de selecție și de pregătire în secțiile de volei ale cluburilor și asociațiilor sportive a dus la îndelungatele pregătiri în comun ale loturilor, făcute cu speranța că astfel retușările vor fi mai lesnicioase și mai eficiente. In aceasta stă mai cu seamă și explicația greutății, și deseori a imposibilității, de a practica un joc variat și cu un grad înalt de dificultate pentru adversar, care nu e cu putință fără o mare varietate de procedee tehnice temeinic însușite. Toate aceste lacune, e drept, pot fi contracarate cînd joci acasă, în fața publicului propriu, cu ajutorul calităților morale și de voință; mai greu însă peste hotare și cu atît mai greu cînd te prezinți slab pe plan moral-volitiv, cum s-au prezentat voleibaliștii noștri, la Tokio ca și în alte ocazii. Iată de ce echipa noastră masculină n-a reușit niciodată în străinătate succesul maxim, la „mondiale" sau la „europene".

Propuneri pentru viitor

Ele decurg de fapt din cele de mai sus. Problemele pot fi rezolvate numai prin instaurarea unei munci răbdătoare și temeinice de perspectivă, prin alcătuirea unor loturi cu accent pronunțat pe tinerețe, gabarit și deprinderi tehnice corecte, în raport cu cerințele voleiului mondial.

O dată noile loturi alcătuite, să nu ferim echipele reprezentative de întîlniri cu formații de valoare și astfel să le rodăm, să le călim, să le perfecționăm, lăsîndu-le cu răbdare să crească.

Să privim apoi cu seriozitate campionatul republican, să nu-l mai dăm peste cap de teama întîlnirilor internaționale. Federația, antrenorul federal să se ocupe stăruitor de întărirea secțiilor și echipelor din țară, folosind cu mai multă chibzuință transferările, pentru a organiza campionate echilibrate, fără cîștigători dinainte cunoscuți. Pentru titlul de campioană republicană să nu mai lupte cel mult... două echipe, ca în ultimii ani, ci cît mai multe dintre participantele la întrecere.

După părerea noastră, federația trebuie să îndrumeze și să controleze mai sistematic pregătirea din secțiile de volei ale cluburilor și asociațiilor sportive, apreciind cu exigență rezultatele acestei munci. Ea nu va greși de loc mergînd cu măsurile pînă la SCOATEREA DIN CAMPIONAT A ACELOR ECHIPE CARE SUB ASPECTUL VALORII NU SE VOR SITUA LA NIVELUL CERINȚELOR PRINCIPALEI COMPETIȚII A ȚARII ȘI VOR PREZENTA IN CONTINUARE PE TEREN JUCATOARE ȘI JUCATORI... PITICI SAU BUNI DE... PENSIE, PARTICIPIND FORMAL LA ÎNTRECERE, CU GRIJA DOAR SA NU RETROGRADEZE.

In sfîrșit, să se ia măsuri împotriva antrenorilor care nu se străduiesc să descopere noi talente și să le promoveze. Nepăsarea și lipsa de preocupare în această privință să aducă după sine sancționarea antrenorilor respectivi.

Iată, după părerea noastră, unele căi importante de redresare a voleiului nostru, pe care le considerăm că pot avea efecte salutare.

Discuțiile ca și planul de măsuri întocmit de federație, au arătat că există toate condițiile și hotărîrea necesară ridicării voleiului nostru la locul cuvenit.

In completarea cronicii de luni

DEVA: Corvinul—Progresul Tîrgoviște (F) 2—3 (13—15, 13—15, 15—4, 15—8, 11—15), la capătul unui joc de mare luptă. *(I. SIMION — coresp.).*

IAȘI: Penicilina—Voința M. Ciuc (F) 3—1. S-au remarcat Căunei și Marcu de la Penicilina, iar de la Voința — Șchiopu. *(I. BACIU — coresp.).*

CLUJ. C.S.M.—Metalul Pitești (M) 3—0. Joc la discreția gazdelor, din a căror formație s-au evidențiat R. Pop, Ștefan și Marinca. *(ȘT. TAMAȘ — coresp.).*

BRAȘOV: Știința—Ind. sîrmei C. Turzii (M) 3—0. Localnicii au învins mulțumită unui atac mai variat și unui blocaj prompt, prin care au rezolvat cu succes problemele puse de adversari în ultimele două seturi. Cei mai buni de pe teren: Bidian, Ionescu și I. Victor de la gazde, Pașcanu, Văleanu și Lăpăduș de la oaspeți. *(C. GRUIA și C. DIACONESCU-coresp.).*

PETROȘENI: Știința—Semănătoarea București (M) 3—1. Jucătorii remarcați: Chibu și Șchiopu de la învingători, Ardelea și Schaffer de la învinși. *(N. TAUTU — coresp.).*

BUCUREȘTI: Din nou povestea — veche — a tabelei de marcaj. Absența acesteia a indispus o dată în plus spectatorii, îngreuind urmărirea normală a meciului feminin Fl. roșie—Sanitarul Tg. Mureș, desfășurat duminică în sala Recolta. Neexistînd nici stație de radioamplificare, cei prezenți au aflat evoluția scorului... pe apucate, fiecare cum a putut, în funcție de... relațiile de care se bucura. Cine avea cunoștințe la masa foii de arbitraj li s-a adresat lor, fie prin semne, fie de-a dreptul prin întrebări strigate peste teren sau de sus, din tribună, profitînd de răgazul taimauturilor și schimbărilor. Aceștia s-au mai descurcat. Mai dificil le-a fost însă celor fără... relații și care au trebuit sau să țină singuri evidența scorului sau să apeleze la vreun spectator vecin amabil, mai gospodăros și mai operativ.

Serios vorbind, de cîte ori va mai fi nevoie să atragem atenția organizatorilor asupra necesității rezolvării unei probleme atît de simple? Credem că e timpul să fim scutiți de nevoia unei noi reveniri. *(— C. F.—).*

Rodica Niculescu (Sanitarul Tg. Mureș) iese învingătoare în lupta cu blocajul jucătoarelor de la Fl. roșie București.

Foto: P. Romoșan